

INFO

1. LISTOPADU SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

- 16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše svatá

2. LISTOPADU VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

mše svaté:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
- 15.00 - hřbitov v Mělníku,
pražská ulice
- 17.00 - mše sv. ve Vysoké

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava
ve Vysoké (mše
s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Památka Panny Marie Růžencové

Dne 7. 10. slaví církev památku Panny Marie Růžencové. Modlitba růžence je nejznámější modlitbou k Panně Marii, věřící se jí modlí individuálně nebo společně, i např. v kostele před bohoslužbou. Boží Matka bývá nazývána Královnou posvátného růžence.

Tato modlitba se ve své dnešní podobě šířila od 15. století především zásluhou dominikánů. Spočívá v opakování andělského pozdravení a v rozjímání o událostech z Ježíšova života a o spoluúčasti, kterou na jeho narození, utrpení a oslavení má jeho Matka Panna Maria. Definitivní podobu růžence stanovil v roce 1569 papež Pius V., který zavedl svátek Panny Marie Růžencové.

Slavení dnešní liturgické památky bylo zavedeno v roce 1572 jako vzpomínka na vítězství nad Turky v námořní bitvě u Lepanta, která se odehrála 7. října 1571; od roku 1573 bylo přeloženo na první říjnovou neděli. Po vítězství nad Turky u Petrovaradina u Nového Sadu (Srbsko) bylo slavení rozšířeno pro celou církev (1716). Od roku 1913 se památka slaví 7. října.

Opakování modlitby neznamena monotónnost, ale naopak jde o pestrou modlitbu, která ukrývá intenzitu vyjádření lásky a důvěry k Panně Marii jako k Matce Boží a naší nebeské Matce. Jako nejnovější růženec vyhlásil papež Jan Pavel II., růženec světla dne 16. října 2002 a zároveň vyhlásil období do října 2003 Rokem růžence. Také těchto pět tajemství, stejně jako radostná, bolestná a slavná tajemství, jsou bezesporu důvodem k rozjímání o uvedených událostech z Ježíšova života. Tajemství se mohou vyslovovat při každém desátku a je možné doplnit je dalšími myšlenkami k rozjímání.

Za Mariánský rok vyhlásil Jan Pavel II. rok 1987. Probíhaly různé duchovní aktivity směřované k Panně Marii a kladl se zvýšený důraz na opravdivé prožívání mariánské zbožnosti a obnovení pravého vztahu k Panně Marii, která vede věřící k Ježíši Kristu. Každoročně se větší úcta Panně Marii prokazuje během měsíců října a května. Mezi známé mariánské ctitele, vedle papeže Jana Pavla II., patří např. sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu, sv. Klement Maria Hofbauer, sv. Maxmilián Kolbe nebo sv. Gerard Majella.

RŮŽENCOVÁ TAJEMSTVÍ

I. Tajemství radostná

1. (...) Ježíš, kterého jsi z Ducha svatého počala.
2. (...) Ježíš, s kterým jsi Alžbětu navštívila.
3. (...) Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila.
4. (...) Ježíš, kterého jsi v chrámě obětovala.
5. (...) Ježíš, kterého jsi v chrámě nalezla.

II. Tajemství bolestná

1. (...) Ježíš, který se pro nás krví potil.
2. (...) Ježíš, který byl pro nás bičován.
3. (...) Ježíš, který byl pro nás trním korunován.
4. (...) Ježíš, který pro nás nesl těžký kříž.
5. (...) Ježíš, který byl pro nás ukřižován.

Svatý otec doporučuje následující volbu tajemství:

- tajemství radostná – pondělí, sobota
- tajemství bolestná – úterý, pátek
- tajemství slavná – středa, neděle
- tajemství světla – čtvrtek

III. Tajemství slavná

1. (...) Ježíš, který z mrtvých vstal.
2. (...) Ježíš, který na nebe vstoupil.
3. (...) Ježíš, který Ducha svatého seslal.
4. (...) Ježíš, který tě, Panno, do nebe vzal.
5. (...) Ježíš, který tě v nebi korunoval.

IV. Tajemství světla

1. (...) Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu
2. (...) Ježíš, který zjevil v Káně svou Božskou moc.
3. (...) Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání.
4. (...) Ježíš, který na Hoře proměnění zjevil svou slávu.
5. (...) Ježíš, který ustanovil eucharistii.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Růženec - cesta ke vstřebávání tajemství

Pro rozjímání o Kristových tajemstvích disponuje růženec charakteristickou metodou, vhodnou svou podstatou ke vstřebávání tajemství. Jedná se o metodu založenou na opakování. Platí to zejména pro modlitbu Zdravas, Maria, která se u každého tajemství desetkrát opakuje. Povrchní pohled na takovéto opakování může svádět, aby byl růženec pokládán za nezáživnou a nudnou modlitbu. Zcela odlišný pohled však nabízí představa považovat růženec za vyjádření lásky, s níž se neúnavně obracíme k milované osobě s výrazy, které jsou si svou formou sice podobné, avšak zároveň stále nové; to kvůli citům, které je prostupují.

V Kristu Bůh skutečně přijal „srdce z masa“. Ježíš má nejenom srdce božské, bohaté milosrdenstvím a odpuštěním, ale také srdce lidské, schopné všech citových záchvěvů. Pokud bychom chtěli najít nějaký důkaz v evangeliích, snadno bychom jej našli v jímavém rozhovoru vzkříšeného Krista s Petrem:

„Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“
Ježíš tuto otázku položil Petrovi třikrát a dostalo se mu trojí odpovědi: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád“ (srov. Jan 21,15-17). Kromě vlastního významu tohoto úryvku, tolik důležitého pro Petrovo poslání, si nelze nepovšimnout krásy tohoto trojího opakování, v němž jsou naléhavá otázka i příslušná odpověď vyjádřeny dobře známými výrazy univerzální zkušenosti lidské lásky. Chceme-li růženci porozumět, bude třeba vejít do psychologické dynamiky, jež je lásce vlastní.

Jedno je jasné: ačkoli se opakované Zdravas, Maria obrací přímo k Marii, je tento projev lásky jejím prostřednictvím nakonec adresován Ježíši. Náplní opakování je touha po stále plnějším připodobnění se Kristu, což je skutečným „programem“ křesťanského života. Svátý Pavel tento program vyjadřuje těmito zanícenými slovy: „Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem“ (Flp 1,21). A dále: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Růženec nám v tomto připodobňování pomáhá růst až k dosažení svátosti.

Účinná metoda...

Nemělo by nás překvapovat, že náš vztah ke Kristu může využívat nějakou metodu. Bůh ve svém sdělování sebe samého člověku respektuje způsob bytí naší přirozenosti i její životní rytmy. Křesťanská spiritualita, byť dobře znající nejvznešenější formy mystického mlčení, ve kterém jsou všechny obrazy, slova i gesta jakoby překonány intenzitou nevýslovného sjednocení člověka s Bohem, zapojuje obvykle celou lidskou osobu v plnosti jejího složitého psychofyzického i relačního bytí.

Tato skutečnost je velmi dobře patrná v liturgii. Svátosti i svátostiny jsou strukturovány sériemi obřadů, zapojujícími různé dimenze osoby. Totéž platí i pro modlitbu mimo liturgii. Potvrzuje to také skutečnost,

že nejtýpčtější modlitba kristologické meditace Východu koncentrovaná ve slovech: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nade mnou hříšným!“ je tradičně vázána na dýchací rytmus. Kromě toho, že tato metoda podporuje vytrvalost v modlitbě, vtěluje také jakýmsi způsobem touhu, aby se Kristus stal v životě modlíciho se člověka dechem, duší a vůbec „vším“.

V apoštolském listě Novo millennio ineunte jsem připomněl, že obnovený zájem o meditaci se dnes projevuje také na Západě, kde někdy přivádí k silnému zaujetí některými aspekty jiných náboženství. Existují křesťané, kteří se z důvodu nedostatečné znalosti křesťanské kontemplativní tradice nechávají těmito návrhy zlákat. Přestože tyto návrhy mohou obsahovat pozitivní prvky, které lze někdy do křesťanské zkušenosti zahrnout, skrývají často nepřijatelné ideologické pozadí. Také v těchto oblastech je velmi módní metodologie zaměřená na dosažení vysoké úrovně duchovní koncentrace s využitím technik psychofyzické, opakovací a symbolické povahy. Růženec má v tomto spektru univerzální náboženské fenomenologie své místo, avšak odlišuje se vlastním charakterem, jenž odpovídá konkrétním požadavkům křesťanské osobitosti.

Růženec je prostě metodou kontemplace. Jako metoda je používán ve vztahu ke svému cíli a nemůže se tedy stát cílem sám o sobě. Protože se jedná o výsledek zkušeností v rozsahu několika staletí, neměli bychom metodu růžence podceňovat. V její prospěch vypovídají zkušenosti mnohých světců. Neznamena to však, že další zlepšování v této oblasti není možné. Právě to bylo cílem, když byla do cyklu růžencových tajemství vložena nová série tajemství světla, a stejné pohnutky vedly k předložení některých návrhů týkajících se způsobu recitace, které v tomto listu doporučuji. Svě návrhy uvádím s plným respektem vůči ustálené struktuře této modlitby, neboť mým záměrem je pomoci věřícím pochopit růženec v jeho bohatství symboliky a harmonie s požadavky každodenního života. Mohlo by totiž vzniknout riziko, že růženec by selhal nejen jako prostředek k dosažení žádoucích duchovních účinků, ale růžencová šňůra, se kterou tuto modlitbu obvykle recitujeme, by mohla být dokonce pokládána za jakýsi amulet či magický předmět, což by bylo zásadním překroucením smyslu i funkce růžence.

Rosarium Virginis Mariae, apoštolský list Jana Pavla II.

Naděje, kterou přináší křesťanství, zcela mění pohled na život i na smrt

Vděčnost jim i vděčnost za ně

Památka věrných zesnulých nás může vést k nejrůznějším přemítání. Nemělo by být jen smutné a ponuré. Že se nám po našich drahých zesnulých stýská není nic divného. Že mnohdy vůči nim cítíme dluhy nějaké péče nebo pozornosti je výrazem naší poctivosti. Ale jděme ještě dál. To první, co bychom mohli a měli uplatnit při vzpomínce na ty, kdo nás v tomto životě předešli na věčnost, je vděčnost jim i vděčnost za ně. Obdarovali nás mnohým, co si neseme v našich životech jako bohatství. A oni sami byli pro nás v mnohém obdarováním Božím. Bůh nám jejich prostřednictvím ledacos dal. Stojí za to si udělat jakousi malou inventuru těchto obdarování, zakončenou díkem na jejich adresu i směrem k Bohu.

Prosba o odpuštění

Druhým tématem úvah je solidarita. Nejde totiž v těchto dnech jen o „ubohé duše v očistci“, ale jde stále o nás všechny - ubohé hříšníky. My i zesnulí jsme dlužníky vůči Bohu i vůči bližním. Nenaplnujeme zcela dobré příležitosti v našich životech podobně, jako je nenaplnovali kdysi oni. My všichni tedy potřebujeme Boží odpuštění, a proto o ně prosíme pro zesulé i pro nás samotné. Za sebe i za ně vyznáváme, že bez Božího milosrdenství bychom byli ztraceni.

Každá zapálená svíčka nám může zpřítomnit světlo velikonoční svíce – paškálu

Ryzí křesťanská naděje by pak měla zcela prozářit tyto dny. Je to naděje ve vzkříšení. Apoštol Pavel říká: “ Nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli.....Ale Kristus z mrtvých stal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.“ (1Kor 15,17.20). Tato naděje, kterou přináší křesťanství, zcela mění pohled na život i na smrt. Proto každá svíčka na hřbitově nebo v domácnosti nám může zpřítomnit světlo velikonoční svíce – paškálu, tedy té svíce, která je symbolem vzkříšeného Krista, symbolem naší naděje. Ve světle Kristova vzkříšení potom není památka na zesulé jen prostorem zármutku a vzpomínání, ale je ozářena světlem, které ukazuje k vrcholné budoucnosti.

Naši zesulí nám připomínají, že ani my nejsme v tomto životě navěky

Připojme ale ještě jedno téma k památce zesnulých. Je to fakt smrti, který se nás každého týká. A je to skutečnost, před kterou civilizace, v níž žijeme, často utíká. Smrt tu je a nic nepomůže, když jí člověk nechce vidět nebo před její realitou utíká. Nelze se před ní schovat. Naši zesulí nám svou smrtí připomínají, že nejsme v tomto životě navěky, že se i nás smrt týká. A že podle toho máme vést svůj život. Ačkoliv to může být pro někoho připomenutí nepřijemné, není marné. Včetně otázky: Jdu ve svém osobním životě víry do temnoty smrti nebo do světla Ježíše Krista, který smrtí prošel ke vzkříšení a tak nám připravil cestu?

Smrt už není dělicí čára. Ztratila moc nad těmi, kteří patří Bohu

Velké tajemství duchovního života - života v Bohu - je, že ho nemusíme očekávat jako něco, co přijde později. Ježíš říká: „Přebývejte ve mně, jako já přebývám ve vás.“ Toto božské přebývání je věčný život. Je to aktivní přítomnost Boha ve středu mého života pohyb Božího Ducha uvnitř nás - která nám dává věčný život. Ale přesto, co život po smrti? Když žijeme ve spojení s Bohem, když patříme do vlastní Boží domácnosti, neexistuje už žádné „před“ a „potom“. Smrt už není dělicí čára. Smrt ztratila moc nad těmi, kteří patří Bohu, protože Bůh je Bůh živých, ne mrtvých. Jakmile jednou okusíme radost a mír, která vycházejí z objetí Boží lásky, poznáme, že všechno je a bude dobré. „Nebojte se,“ říká Ježíš. „Překonal jsem moc smrti ... přijďte a přebývejte se mnou a vězte, že kde jsem já, tam je váš Bůh.“

Je-li naším cílem věčný život, není to vzdálený cíl. Je to cíl, kterého můžeme dosáhnout v přítomném okamžiku. Rozumí-li naše srdce této božské pravdě, pak žijeme duchovní život.

Přesto však musíme být připraveni. Příprava na smrt je nejdůležitější životní úkol, zvláště když věříme, že smrt není úplným rozložením naší totožnosti, ale cestou k jejímu plnému odhalení. Smrt, jak o ní Ježíš mluví, je momentem, ve kterém naprostá porážka a úplné vítězství jsou jedno. Kříž, na kterém Ježíš umřel, je znamením této jednoty porážky a vítězství. Ježíš mluví o své smrti jako o vyzdvižení. Vyzdvižení na kříž a také vyzdvižení při vzkříšení. Ježíš chce, aby naše smrt byla jako jeho, smrt, kterou nás svět vypudí, ale Bůh nás pozve k sobě domů.

Jak se tedy máme připravit na smrt? Tak, že budeme žít každý den s vědomím, že jsme děti Boha, jehož láska je silnější než smrt. Úvahy o posledních dnech našeho života a starosti o ně jsou zbytečné, ale to, že přeměníme každý den v oslavu skutečnosti, že jsme oblíbení synové a dcery Boží, nám umožní prožít naše poslední dny, ať krátké či dlouhé, jako dny zrodu. Bolesti umírání jsou porodní bolesti. Skrze ně opustíme dělohu světa a narodíme se do plnosti Božích dětí.

Naš život je krátká příležitost říct „ano“ Boží lásce. Naše smrt je úplný návrat domů k této lásce.

Henri J. M. Nouwen: Tady a teď

Křesťanské zjevení vylučuje reinkarnaci

Když svatý Pavel mluví o narození Syna Božího, říká, že se tak stalo „v plnosti času“ (Gal 4, 4). Skutečně se čas naplnil, protože skrze vtělení Bůh vstoupil do dějin lidstva. Věčnost vstoupila do času: jaké větší „naplnění“ může ještě být? K jakému jinému „naplnění“ by mohlo dojít? Byly vymyšleny tajemné kosmické cykly, v nichž prý se věčně opakují dějiny veškerenstva a hlavně člověka. Člověk vzhází ze země a do ní se také navrácí (srov. Gn 3, 19): to je při pohledu na věc zjevné. Ale v člověku je neuhastitelná touha žít věčně. Co si má myslet o životě po smrti? Spekulovalo se také o různých formách reinkarnace: jak člověk prožil předchozí život, tak prý bude prožívat další, buď lepší nebo horší, až dosáhne úplného očistění. Tato víra, pevně zakořeněná v některých východních náboženstvích, může mimo jiné naznačovat, že člověk si nechce připustit s klidnou myslí neodvolatelnost smrti. Je přesvědčen, že jeho přirozenost je nutně duchovní a nesmrtelná.

Křesťanské zjevení vylučuje reinkarnaci a hovoří spíše o naplnění, jehož má člověk během jednoho života na zemi dosáhnout, jak je k tomu vybízen. Naplnění svého vlastního osudu dosáhne ovšem člověk tak, že upřímně daruje sám sebe, a tento dar se může uskutečnit jedině v setkání s Bohem. Člověk tedy nalézá svou plnou dokonalost v Bohu: to je Kristem zjevená pravda. Člověk se naplňuje v Bohu, který mu vyšel vstříc skrze svého věčného Syna. Díky tomuto příchodu Boha na zem dosáhl lidský čas, započatý stvořením, své plnosti. „Plnost času“ je ve skutečnosti pouze věčnost, ba dokonce - ten, který je věčný, totiž Bůh. Vzkročit do „plnosti času“ proto znamená dospět ke konci času a překročit jeho hranice, abychom v Boží věčnosti získali jeho naplnění.

Tertio millennio adveniente

Život křesťana

Pro pozemský život křesťana je dobré rozjímat mimo jiné též nad dokonalostmi, které můžeme přijmout jako plody darů Ducha svatého. Mezi tyto plody patří též i ztišení. (KKC-1838), (sr. Gal. 5,22-23).

Ztišení.

- Plodem ticha je modlitba.
- Plodem modlitby je víra.
- Plodem víry je láska.
- Plodem lásky je služba.
- Plodem služby je pokoj v duši.

J.Č.